

בטאון זה הינו יזמה אישית של נהג טנק אחד הלוקח אחריות ומנסה לרענן את הקשר בין כל חיילי החטיבה ומפקדיה. לעמותת ההנצחה אין כל אחריות לכתוב בביטאון זה וכך יש לראות זאת. הכותבים האחרים עושים זאת מתוך הבנת המטרות ואני קורא לכל אחד להצטרף ולכתוב.

נתיבי האש

ביטאון חיילי חטיבה 600 ומפקדיה לדורותיהם גליון מס' 1 1.7.2010

הפצת הבטאון הוקדמה ביום לרגל הסמינר המתקיים ביום 1.7.2010 באפעל בנושא מערכות הצליחה. פרטים בהזמנה המצורפת למייל.

משולחן המערכת

ברשימותיי קיימים כ-300 אנשים. מדבתם אנשי החטיבה ובני משפחות שכולות. קצתם אנשי תקשורת, אקדמיה ויחידות אחרות אתם היה או יש לנו קשר. גליון זה מגיע גם לידיים שונות בחטיבה 600 הנוכחית, במטרה לחזק את הקשר בין הצעירים לותיקים, להיות כלי חינוכי הראוי להיות מונח בתרמילו של כל מפקד וכל שריונאי סדירים. כי לא נבייש את הפירמה.

אם קיבלתם את הבטאון ישירות ממני – אני שמח. אם קיבלתם אותו דרך חבר – אות הוא וסימן שאצלי לא רשומה כתובת המייל שלכם. לכן, אם ברצונכם לקבל את המהדורות הבאות ישירות ממני – אנא שילחו את כתובותיכם לכאן: idan.ofer@gmail.com ואז תקבלו פניה להצטרף לקבוצת ההפצה מאתר קבוצות גוגל. **רק משם יופץ הבטאון.** הבטאון יישלח אליכם בכל יום ראשון של כל חודש ארזחי. למעט שבת וחג. אז נקדים ביום. לכן, אם ברצונכם לשלוח חומר – כתוב, מצולם או אחר – אל תמתינו לסוף החודש. אני זקוק לזמן עריכה ואת החומר הכתוב אני מבקש לשלוח בקובץ WORD בלבד. זמין ונגיש לכולנו. אנא, היו ענייניים ותמציתיים. צילומים – נא להקטין במידת האפשר. הבטאון נועד לרענן ולקרר את הקשר בין כולנו, אך לא להחליף את תפקידיו של האתר של עמותת ההנצחה שלנו. אדרבא: להזכיר כי האתר קיים, כי עלינו לעדכן באתר כל הזמן כתובות, מיילים, טלפונים או לצרף חברים שעדיין לא צורפו מכל סיבה שהיא. חסר הרבה מידע לגבי חברים רבים, עדיין. בבטאון נוכל לכתוב דברים שמקומם אולי אינו ראוי לאתר העמותה אך מספיק חשובים לנו. יש גם גבולות לחומר שיופיע בבטאון:

- לא נכנס לכל עניין פוליטי שעליו ניתן להתבטא בכל מקום אחר.
- לא נרד לשפת רחוב, לא נשמיע ולא נתבזה בעצמנו.
- לא נפגע בחברינו או בכבוד חילי החטיבה או משפחותיהם.
- לא נפגע בכל ערך עליו יצאנו להגן בעבר.
- נשמח לקרוא כאן מהנעשה בחטיבה 600 הצעירה, בכפוף למגבלות המקובלות.
- וכמובן, לא ננהל כאן חשבונות אישיים משום סוג שהוא.

אז על מה כן נכתוב? – ספרו על זכרונותיכם, על חייכם היום, על מחקר שביצעתם, אמנות בה אתם עוסקים, על חברים שנפלו, על הנכד החדש, על הפנסיה... הרי כל אלה אינם מובנים מאליהם. אפשר גם לנהל דיון תרבותי על נושאים חשובים בעמותה – כמו ההנצחה – אבל ברמה שלא תפיל אותנו בפח. אין לנו במה להתבייש, אדרבא. גם יוזמות והצעות תבורכנה.

מנסיוני בעבר, בטאון דומה של בית הספר התיכון בו למדתי הציף על פני השטח כתובות של חברים שנעלמו לפני למעלה מארבעים שנה. חבר שלח לחבר וכו', פעולה שהביאה לאיתור רבים מאוד. לכן אני מקווה שכל חבר שיקבל את הבטאון יגיע לעוד חברים בחטיבה. כך נבצע 'חריש' דינמי שאתר העמותה אינו יכול לייצר בעצמו.

מכיוון שהבטאון יהיה וירטואלי בלבד – באינטרנט – הוא אינו אמור להיות תחליף לעבודת הקודש של העמותה בכל הנוגע לדואר הרגיל בנסיבות המתחייבות, כפי שאנחנו מתורגלים בהזדמנויות השונות. זו רק תוספת סיוע מהצד.

עופר עידן, שריונר.

משפחות שכולות יקרות,

חבריי - לוחמי חטיבה 600:

אני מברך על הופעת הגליון הראשון של בטאון החטיבה, שהינו יזמה אישית ופרטית מבורכת של אחד מחברינו: עופר עידן. בטאון זה מופיע בנוסף לאתר האינטרנט של חטיבתנו וכתמיכה בו.

חשוב - מדי פעם - להזכר באירועים אותם עברנו יחדיו לפני 37 שנים ולהזכירם גם לאחרים. השנים עוברות והזכרון נחלש. יש כאלה, מחוץ לחטיבה, ששכחו אותנו לגמרי, וחובתנו להזכיר להם ולעצמנו, בגאווה, איפה היינו, מה עשינו ואיך עשינו - במחיר אבדן טובי הלוחמים! אני מאחל הצלחה מלאה לביטאון! ולעופר - יישר כוח!

טוביה רביב, יוני 2010

לעופר היקר,

קבל ח"ח, כמו שאומרים היום הצעירים. אין ספק שטראומת מלחמת יום הכיפורים זורמת בעורקיך, כמו בעורקי, למרות שאני לא הלום קרב ממש. לא בוששה להיות הלום קרב לאחר מה שחווינו. למען הסר ספק: הביטאון הוא לא תחליף לאתר החטיבה אלא כמשלים את החסר ואני מעריך שהוא יתפרסם באתר החטיבה בקישורית.

חן חן על היוזמה והמקצוענות. לא ניתן היום למצוא אנשים איכפתיים כמותך. מאבקנו המשותף, לשמר את זכר חילי החטיבה שנשארו צעירים לנצח בחולות סיני, בתקשורת הן במעריב והן בישראל היום כ-600,000 עותקים שגם אם רק 20% מהקוראים קראו את הכתבות - עשה את שלו ובגדול. אחרת היו משיכים לצפצף עלינו.

אני סבור שבעקבות הכתבה הוחלט בהנהלת העמותה שבה אני חבר לצרף לוועדת התכנים שני אנשים משכמם ומעלה: פרופסור אסא כשר ועמוס אונגר, סמג"ד 409. אנשים שלא יתנו לאף אחד למרוח אותם.

בברכה והוקרה

סא"ל [מיל] דני קריאף

יו"ר עמותת ההנצחה של חטיבה 600

גשר על מים סוערים

במסגרת פעולות חציית תעלת סואץ, במלחמת יום הכיפורים, היתה זו פלוגה ל' בחטיבה 600 שהניחה את גשר הגלילים על תעלת סואץ, ביום 18.10.1973

צילום: אלי זלינגר, חטיבה 600

כולם היו בניו...

מרבית לוחמי חטיבה 600 ומפקדיה זכו להכירו: "הסוס הלבן". הרס"ר האגדי של בית הספר לשריון – יעקב עשהאל. כיום גימלאי וחושב אשקלון. המשמר ידגל את נשקו!

הוא לא אוהב להתראיין. מעולם לא אהב. אבל אהבתו היחידה, מחוץ לבית, [וכדורגל] היה השריון. חיילים שראו אותו מרחוק – עשו עיקוף גדול כדי שלא לעבור את עינו הביקורתיות. מפקדים כיבדו אותו ברוב הדר, כי ידעו שאם יש בשריון משמעת – יעקב עשהאל הוא האבא שלה. גם הם נזהרו היטב כי ידעו שהכל מתחיל עם הכפתור בחולצה...

המדור לחיפוש חברים

אחיותיהם של התאומים חגי ואהוד גורדון ז"ל, ושל דב קרמסר ז"ל, שנפלו כולם בחטיבה במלחמת יום הכיפורים, פנו בבקשה לסיוע באיתור חברים שהכירו מקרוב את אחיהם אלה. חברים ששרתו אתם בסדיר או במילואים, אפילו – כמובן – בימי המלחמה. אם למישהו מכם יש רק תצלומים שלהם – יבורך אף הוא. דב החל את שרותו בקורס טייס ואחר כך הדריך בבית הספר לשריון, במדור קשר. האחים גורדון שרתו שניהם בפלוגה אחת בגדוד 195 במלחמת ההתשה. אפשר ליצור אתי קשר והקשר עם המשפחות יוצר.

אפשר ליצור אתי קשר והקשר עם המשפחות יוצר. **כמובן שכל משפחה תקבל סיוע זהה על פי בקשתה.** כתובת המייל לכל הפניות בעמוד הראשון, עופר

נתיבי האש

שם זה לבטאון, נתיבי האש, נלקח משם החטיבה והוא גם שם סרמו של המפיק מוטי הופריכטר, על קרבות חטיבה 600 במלחמת יום הכיפורים. האיש שעמד מאחורי ההפקה, מלוחמי החטיבה, עו"ד חיים רבינוביץ' ז"ל, כבר איננו אתנו. אבל את הסרט אפשר להשיג על גבי תקליטור. עלותו: 100 שח' תרומה לעמותת ההנצחה של החטיבה. המעוניינים בעותק מוזמנים לפנות אל אהרון נרקיס:

narkiss@naan.org.il

הסבר לגבי הפצת הבטאון באמצעות קבוצת גוגל

הפצת מיילים זהים במספרים גבוהים – חד פעמי או מצטבר – מזהה את המחשב השולח, בשרתים השונים, בתור מזהם פוטנציאלי של האינטרנט. מסננים שונים מסמנים את המיילים ההמוניים כדואר זבל [SPAM] ודרכו לנמענים נחסמת. קודם כל במחשבים עסקיים שונים ואחר כך גם אצל לקוחות פרטיים. הקמת קבוצה באמצעות ספק, כמו גוגל, יוצרת כלי היוזם פניה סימולטנית אל רשימה מוגדרת ורק על פי אישור הרשומים. כך נמנע מראש מצב של חסימה. לכן ביצעתי את התהליך. אני מבקש מכולם לא לשלוח הודעות לאתר הקבוצה בגוגל בעיקר משום שכאתר קבוצתי כל הודעה שתשלח לשם עלולה לעוף באופן אוטומטי אל כל הרשומים בקבוצה. מיותר לגמרי. כוונתי להקל על כולנו ולא להכביד. **מיילים רק אלי – בבקשה – למייל הפרטי שלי.** ואם מישהו חשב לכעוס על 'משחקי התופשת' שלי – זכותו. עם זאת אני מניח רשת חסרת תקדים לאיתור חברים שמעולם קודם לא הונחה. אז אנא – המטרות חשובות ממני. לכן אני עושה את מה שאני עושה. ע.ע.

מבוקשים עדים לקרבות החטיבה

ד"ר מנחם [נחצ'ה] בן שלום, היסטוריון צבאי, היה קצין סיור בחטיבה 600. כיום מנהל מחקר רחב הקף על פעילות החטיבה במלחמת יום הכיפורים. מכיוון שלנחצ'ה חסרות פיסות מידע רבות, ובקשותיו באתר העמותה לא נענו דיין, בקשתו מופנות אל כל לוחמי החטיבה ומפקדיה שלא רואיינו עדיין. הטלפונים של נחצ'ה:

052-8834230 או 02-6789946

אפשר גם לפנות במייל:

yitzko@netvision.net.il

יבואו כולם על הברכה!

סגרו את הצבא?...

המודעה שמשמאל התפרסמה בעתונות וצדה את עינינו: זו הייתה הכתובת של מרכז הקישור שלנו. חשבנו שסגרו את הצבא... עד שקיבלנו את הצו לשמ"פ הבא...

"איפה אני נמצא, לעזאזל?"

זהו שמו של אחד הספרים הרבים שכתב תא"ל אלישיב שמשי, שהיה גם אחד המח"מים של חטיבה 600 [79-1977] שהיה גם מג"ד במלחמת יום הכיפורים. על לחימתו אז קיבל את אות המופת. ספרא וסייפא.

עיקרו של ספר חשוב זה, כפי שמעיד עליו שמו, היא יכולת ההתמצאות של מפקד בשדה הקרב.

שמשי מבחין בין יכולת הניווט מנקודה לנקודה, שהיא משימה פשוטה יחסית, לבין התמצאות כללית במרחב, שאינה דומה למשימה הראשונה.

בתנאי לחץ, בשדה הקרב ותחת אש, כישורי ההתמצאות של מפקדים שונים עלולים להשתבש. וזה אמנם קורה במציאות הכואבת של שדה הקרב.

להמחשת הדברים, שמשי מביא חמישה סיפורים, מחמש מלחמות ישראל החשובות, החל ממלחמת השחרור. במקרה זה – ניווט בלילה אפל לתוך ואדי בואכה מבצר לטרון. ממלחמת יום הכיפורים, 1973, שמשי מביא את הקרב על החרמון כדוגמא לזיהוי לא נכון של גבעה מטווחת. רק דוגמית.

כך, בתיאורים חדים וכואבים, שמשי עובר, ממלחמה למלחמה, ומוכיח כי מפקדים טובים, מוכשרים ככל שיהיו, בלחץ הקרב מתנהלים בצורה שגויה שלא אחת גורמת לירי דו-צדדי, מה שנקרא ירי יו"ד ביו"ד. ותמיד יש גם נפגעים.

האם ניתן למנוע את ה"תקלה" מראש? האם יש פגם בהכשרת מפקדים קרביים? כדאי לקרוא את הספר, חובה לכל מפקד-לוחם, ולהפיק לקחים אישיים. קשה להאמין כי לתופעה יש פתרון אחד הניתן ליישום כללי בכל רמות הפיקוד. חשוב להבין ולהפנים. לטובת כל הצדדים, תרתי משמע.

אם קיבלתם את הבטאון רק דרך חבר זה סימן שכתובת המייל שלכם איננה בדיי. אם תשלחו לי את המייל שלכם, המהדורה הבאה תשלח ישירות גם אליכם והמייל יועבר גם לאתר העמותה לצורך עדכון פרטיכם. המידע שיישלח לא יועבר בשום אופן לכל גורם אחר ולא ייעשה בו כל שימוש אחר!!!

עופר עידן

לעצור את השכחה עכשיו!

שלושים ושבע שנים חלפו וכאילו הזמן עמד מלכת. לחלק מאתנו הדברים כאילו התרחשו רק היום. האחרים שואבים כוחות ונעים קדימה, זורמים עם החיים. פעם או שתיים בשנה עוצרים כולנו לעשות את חשבון הנפש. לא תמיד זה מספיק.

שבלטרון. עד שצה"ל החליט כי התבגרנו, מרביתנו עוד נפגשנו במילואים, בהרכבים שונים. לא פעם ביחידת הקישור שהיתה ביפו, לא פעם בשדה תימן או בבסיס אימונים זה ואחר. מעט מאוד דובר על המלחמה.

ולפתע אנחנו בשנת 2010. חלק מחברינו כבר אינם. חלקנו מגדלים גם נכדים, גם כרס וקרחת. פתאום גם מגלים אומץ לדבר על המלחמה. דבר שנזהרנו ממנו שנים רבות.

מה פתאום יצאתם לקרב על המצגת דוקא היום? שואלים חברים. המלחמה הרי נגמרה מזמן. שוב, בסבלנות אין-קץ, צריך להסביר לאותם חברים כי רק עתה, במושגים היסטוריים, נולדה המצגת שהקפיצה את כולנו. לא ביקשנו אותה, מישהו תרם כסף לשם כך. אז לפחות שתרומתו תנוצל ביותר. זו כל בקשתנו.

הרבה חקלאים היו בחטיבה 600. מן המושב ומן הקיבוץ. עובדי אדמה אמיתיים. מן המלחמה חזרו אל שדות הפלחה, לרפת ואל הגה הטרקטור. איש מהם לא עסק בשאלה מי מנציח את מי. הכאב ליווה את כולם, יום ולילה. כך גם העירוניים, ששקעו כל אחד בעולמו. איש לא רץ לבדוק מה קורה באתר

כולם מוזמנים לבקר באתר ההנצחה האינטרנטי של חטיבה 600 ולבדוק שהפרטים שלהם מעודכנים. הקלידו בגוגל

חטיבה 600 או AMUTA 600

ותגיעו לאתר. הכנסו ללוח המודעות ולפורום כדי לראות מה קורה בעמותה.

קישור ישיר לאתר:

<http://www.amuta600.org.il/contact.asp?pid=37>

התבקשתי לתמצת את הסיפור שלהלן. קטונתי: מה לקציץ? למה לא לספר את הדברים במלואם? הלא תנו חז"ל – המביא דבר בשם אומרו – מביא גאולה לעולם:

לדני שלום,

מבקש לסכם את מבצע התרומות לטובת ציפי, אחותו של איציק רויטר ז"ל מפלוגה ה' מגדוד 407 בחטיבה 600 שנפל במלחמת יום כיפור בחווה הסינית, בעת שצורף לכה צנחנים מגדודו של נתן שונרי, שהיה באותו לילה תחת פיקוד אמנון רשף (אלוף מיל) מח"ט חטיבה 14.

אין מילים לתאר את הזכות הגדולה שנפלה בידי בסיוע במבצע התרמה זה. מסתבר שבמדינה הזו עדיין חיים אנשים נפלאים, בעלי יכולות נתינה, רגישות ומסירות, ערכים ומחויבות בלתי מוגבלת בזמן ובמקום, לרעים לנשק שנפלו וגם לאלה שזכו בחיים. מעבר לתרומות שהועברו מחיילי הכוחות שפנינו אליהם, התקבלו גם תרומות ממשפחות שכולות שגרמו לי להתרגשות רבה.

ראוי לציין את אלמנתו של יצחק, אסתר ובעלה חיים, שמנהלים את השיפוץ בביתה של ציפי. מעבר לתרומתם הכספית האישית, הם גייסו תרומות בצורת חומר ומתקנים כגון ארונות מטבח ושיש למטבח.

עד 27 ליוני נאספו 31,578.94 ₪. הסכום נמוך מהיעד שהצבנו אך יספיק בהחלט לכל הדברים החיוניים. אם ייתרמו כמה אלפי שקלים (7-8) נוספים נוכל גם להתקין תריסים חדשים בויתרינה של הסלון. החשבון ממשיך להתנהל ומי שיצליח לגייס כמה תרומות נוספות או חברה שעוסקת בתריסים - יבורך.

ציפי עדיין מאושפזת בבית החולים וולפסון וצפוייה כנראה בשבועות הקרובים לעבור לשיקום בבית החולים תל השומר.

דני, מבקש להודות לך אישית על יוזמתך, עזרתך ונדיבותך האישית. (לא אשכח לעולם את החלטתך לחלוק תרומה שניתנה עבור אחייניתך הצעירה חולת הסרטן עם ציפי) הנני מודה לכל הנמענים למייל זה שכל אחד מהם מעבר לתרומותו האישית תרם לי בעידוד ו/או במעשה כלשהו. כמובן שתודתי נתונה לכל חיילי הכוחות לחברים ולבני משפחותינו. **כמובן שלתודה זו מצטרפים בצניעות האופיינית להם אסתר וחיים ב.**

בברכה ובהערכה רבה

אבי אידלמן

אז והיום:

קצת זכרונות מצולמים משלנו -

וקצת קריקטורות שצילמנו בלטרון – באולם הראשי במצודה.

איפה הם ואיפה אנחנו? בנות בצריח? גריז נתנו לנו...

